

DÉU QUE VE

per KARL RAHNER

Som a l'Advent. Una vegada més, Senyor, l'Església celebra la vostra vinguda. Poseu als nostres llavis les pregàries de desig i d'espera, els cants de promesa i d'esperança joiosa. I totes les misèries i totes les aspiracions i totes les certes confiances cristal·litzen al voltant d'aquest mot: Veniu!

Quina pregària més estranya! Perquè vós ja heu vingut, perquè vós ja heu plantat la tenda enmig nostre, perquè ja heu compartit la nostra vida, amb les seves petites alegries, amb els seus llargs dies plens de preocupacions i amargors. Vós us heu barrejat íntimament amb la nostra pobra vida humana, fins al punt que gairebé s'ha fet impossible distingir-vos dels altres homes. Vós mateix us heu anomenat el Fill de l'Home: és possible d'imaginar una vinguda en què ens haguéssiu esdevingut més proper? I tanmateix preguem: Veniu! I el mot surt del fons del cor; el pronunciem tan sincerament com els patriarques, com els reis i els profetes d'altre temps, que van veure de lluny el vostre dia i el van beneir. L'advent que celebrem, ¿és per a nosaltres només un joc sagrat o és una realitat en la qual ens trobem compromesos? ¿Ja heu vingut tal com us volíem, tal com us anhelàvem? ¿Sou vós el qui ha de venir, el Déu fort, el Pare dels temps futurs, el Príncep de la Pau, la llum i la veritat i la felicitat eterna?

Vós mateix em dieu que ja heu vingut, ben real: el vostre nom és Jesús, Fill de Maria: l'indret i el lloc de la vostra vinguda el sap tothom. Us heu amagat sota les aparences d'un esclau, heu estat trobat en tot semblant a nosaltres, heu entrat als nostres rengles com un Déu amagat, silenciós i sense esclat; heu fet camí amb nosaltres que caminem sense parar, que no arribem mai, perquè per a nosaltres tots els camins que hem seguit no són sinó una etapa. Heu pres sobre vostre la vida de l'home i us heu fet semblant a nosaltres en tot: començàreu acceptant això que s'havia d'acabar amb la vostra vinguda: la nostra vida fràgil, limitada i abocada a la mort.

Ara veig més clar el que ja sabia de sempre: us heu lligat a una vinguda perpètua. Prenguéreu la nostra condició d'esclaus per inaugurar la vostra vinguda que posarà fi al nostre esclavatge. Ben mirat, no heu vingut una vegada per totes; la vostra vinguda continua davant els nostres ulls: des de l'Encarnació fins al compliment del temps present, només hi ha un instant. Diem que tomareu. I és veritat. Però de fet no serà un retorn, perquè des del moment en què heu entrat a la nostra vida no ens heu deixat mai més. Sempre vivim l'hora de la vostra vinguda; i, quan aquest moment d'ara haurà passat, sabrem també que heu vingut. Doneu-me, Senyor, de viure l'hora present de la vostra vinguda; doneu-me de viure de vós, oh Déu que veniu. Amén.